

Er was eens....

Er was eens een meisje Maria Tim (Max) Jager, geboren op 23 juli 1918 te Paree, Oost Java, Indonesië. Zij ging op Java naar school. Doordat Max veel last had van malaria werd ze met haar zusje To terug gestuurd naar Nederland naar een internaat (De Louise Stichting te Arnhem).

In 1932 ging vader Berend Jager met pensioen en verhuisde het gezin terug naar Helpman in Groningen. Max studeerde in Groningen aan de middelbare meisjesschool en volgde later in Lausanne (Zwitserland) een talenstudie.

Hierna verloofde ze zich met een buurjongen uit Groningen die kort erna opgeroepen werd om dienst te vervullen in Nederlands-Indië. Ze trouwden (met de handschoen). Niet veel later brak de Tweede Wereldoorlog uit en kon Max het land niet uit. Haar verloofde raakte gewond bij het werk aan de Birma spoorlijn en werd verliefd in het ziekenhuis op een verpleegster met wie hij vervolgens is getrouwd.

Max droomde zoals zoveel jonge meisjes om stewardess te worden en een prins piloot te ontmoeten en ging hiervoor een opleiding volgen. Het gelukte haar om haar wens in vervulling te zien gaan. Ze vloog van hot naar her onder aanvoering van gezagvoerder Viruly, hoog boven de wolken met de zonneschijn reflecterend op de vleugels van het blauwe vliegtuig, om haar passagiers van hapjes en drankjes te voorzien.

Wat ze niet voorzag was dat een passagier, een zekere Wim Goudriaan (een welgestelde reder van Nievelt Goudriaan) haar niet alleen erg mooi en aardig vond maar ook veel interesse in haar toonde. Al snel was dat wederzijds en kregen ze een relatie. Alleen het lastige was dat Wim aan de andere kant van Nederland in het duingebied woonde.

Maar zoals zo vaak, liefde overwint veel en ze bleven elkaar vaak ontmoeten en niet alleen op grote hoogte. Op een plezierreisje door Drenthe reden ze eens in een grote Amerikaanse auto om een bezoekje te brengen aan zwager Evert Musch en zus To (Johanna) Musch Jager in het dorpje Schipborg aan de Drentsche Aa. Weer op weg naar huis toerden ze via Gasteren naar Oudemolen, waarbij ze een stop maakten bij het Voorste Veem in Gasteren. Dat werd een magisch moment.

Ze keken er rond en zagen een mooie heuvel in het bos waar ze even gingen picknicken. Ze genoten van een prachtig uitzicht over het veen met sluiierende nevels en spontaan besloten ze dat dit de plek moest zijn om hun liefdesnestje te bouwen en hun droomwens in vervulling te laten gaan.

Om dat te realiseren werd een wenskabouter ingeschakeld in de vorm van de plaatselijke aannemer Berkepies. Aldus geschiedde en een jaar later was voor de inmiddels niet meer vliegende stewardess en haar grote geliefde een prachtige Villa gerealiseerd aan de Oudemolenseweg 2. Een jaar daarna werd naast de Villa ook een grote ronde stal opgeleverd.

Probleem was nog wel dat de verliefde weldoener nog steeds zijn arbeid moest verrichten in het westen van het land en het zich maar eens in de veertien dagen kon veroorloven om naar het noorden af te reizen. Meestal bleef Wim wel een dag of drie dagen om 's zomers te kunnen genieten van zijn Max en het uitzicht op het veen en 's winters van de schaatsers op de ijsbaan.

De dagen dat Wim er niet was had Max de handen vrij om te doen wat ze wilde. Inmiddels had ze veel dieren in de stal zoals kippen, geiten, schapen, varkens en konijnen die allemaal verzorgd moesten worden. Dat lukte haar goed, soms met hulp van een grote sterke jonge buurjongen. In de weekenden, als Max alleen was, werd regelmatig de jeugd van Gasteren opgetrommeld om haar te helpen met het opruimen van de Villa en het poetsen van al het koperwerk zowel binnen als buiten de Villa. Een hele klus maar ook erg gezellig.

Regelmatig zagen de dorpingen Max met wapperende zwarte haren door het dorp rijden voor boodschappen en andere zaken in

haar felle rode open auto van het merk MG, vaak vergezeld door een van de twee waakzame honden. Een postbode die een keer bij het hek stond te roepen dat hij een pakketje had (er was niemand thuis) werd van zijn kleren ontdaan door een van de waakhonden. De volgende dag heeft de postbode zijn verscheurde kleren aan het hek gehangen. Ook de krantenbezorgers vonden het gevaarlijke honden en vaak werd de krant eerst gelezen door een bouvier.

Ook de heer des huizes Wim was, als hij er al was, altijd heel erg behulpzaam en vriendelijk in omgang met de dorpsbewoners. Hij was vaak bereid om op zijn terugweg naar het westen iemand een lift te geven ook al moest hij er een eind voor omrijden, zelfs via Zevenaar bijvoorbeeld.

Maar zoals aan alle sprookjes kwam ook aan deze een eind, en wel omdat Max in blijde verwachting raakte. De vader was evenwel niet de man waarmee ze dit liefdesnestje begonnen was maar de grote knappe buurjongen. Het liefdesnestje werd verkocht.

Max en de buurjongen Take gingen trouwen. Ze verhuisden naar een ander deel van Nederland, naar het leuke plaatsje Olst. Ze leefden nog lang en gelukkig, alleen niet met elkaar. Ze hebben samen wel drie kinderen gekregen maar zijn daarna elk hun weg gegaan. Take verhuisde naar Zetten en Max eerst naar

Bunne en enkele jaren later naar Zeegse (Vossehol) waar ze nog met heel veel plezier gewoond heeft tot aan haar overlijden op 10 oktober 1990.

Verhaal van Henk Winter
met medewerking van mr. Pauwels en mevr. Dijkstra